

WYROK SĄDU PIERWSZEJ INSTANCJI (pierwsza izba)
z dnia 17 stycznia 2007 r.*

W sprawie T-231/04

Republika Grecka, reprezentowana przez P. Mylonopoulosa i V. Kyriazopoulosa,
działających w charakterze pełnomocników,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez D. Triantafyllou
i F. Dintilhaca, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 10 marca 2004 r., którą Komisja dokonała windykacji poprzez potrącenie kwot dłużnych od Republiki Greckiej w wyniku jej udziału w projektach dotyczących nieruchomości związanych z przedstawicielstwem dyplomatycznym Komisji i określonych państw członkowskich Unii Europejskiej w Abudży (Nigeria),

* Język postępowania: grecki.

SĄD PIERWSZEJ INSTANCJI
WSPÓLNOT EUROPEJSKICH (pierwsza izba),

w składzie: R. García-Valdecasas, prezes, J. D. Cooke i I. Labucka, sędziowie,
sekretarz: K. Pocheć, administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 10 maja 2006 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Ramy prawne

- ¹ Artykuł 71 ust. 1 i 2 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 248, str. 1, zwanego dalej „rozporządzeniem finansowym”) stanowi:

„1. Ustalenie wierzytelności jest czynnością, poprzez którą delegowany lub subdelegowany intendent:

- a) weryfikuje istnienie wierzytelności od danego dłużnika;

b) ustala lub weryfikuje stan faktyczny i wysokość wierzytelności;

c) weryfikuje warunki wymagalności wierzytelności.

2. Środki własne pozostawione do dyspozycji Komisji oraz wierzytelności określone jako pewne, wyrażone w pieniądzu i wymagalne muszą zostać ustalone przez zlecenie windykacji udzielone księgowemu oraz notę debetową wysłaną do dłużnika, które są sporządzane i wysyłane przez właściwego intendenta”.

2 Zgodnie z art. 72 ust. 1 rozporządzenia finansowego:

„Zlecenie windykacji jest czynnością, przez którą właściwy delegowany lub oddelegowany intendent zleca księgowemu, poprzez wystawienie zlecenia windykacji, windykację ustalonych przez niego wierzytelności”.

3 Na podstawie art. 73 ust. 1 rozporządzenia finansowego:

„Księgowy działa na podstawie zleceń windykacji wierzytelności należycie ustalonych przez właściwego intendenta. Powinien on działać z należyłą starannością tak, aby zapewnić wpływ dochodu do Wspólnoty oraz zachowanie przysługujących jej praw.

Księgowy dokonuje windykacji poprzez potrącenie do odpowiedniej wysokości wierzytelności przysługujących Wspólnocie względem dłużnika, z wierzytelnością, którą ten z kolei posiada względem Wspólnot, która to wierzytelność jest pewna, wyrażona w pieniądzu i wymagalna”.

- 4 Zgodnie z art. 78 rozporządzenia Komisji (WE, Euratom) nr 2342/2002 z dnia 23 grudnia 2002 r. ustanawiającego zasady wykonania rozporządzenia finansowego (Dz.U. L 357, str. 1):

„1. Ustalanie należności [wierzytelności] przez właściwego intendenta stanowi uznanie prawa Wspólnot w odniesieniu do dłużnika oraz ustalenie tytułu do żądania, aby dłużnik spłacił dług.

2. Ustalanie należności przez właściwego intendenta stanowi uznanie prawa Wspólnot w odniesieniu do dłużnika oraz ustalenie tytułu do żądania, aby dłużnik spłacił dług.

[...]”.

- 5 Artykuł 79 rozporządzenia nr 2342/2002 stanowi:

W celu ustalenia należności [wierzytelności] właściwy intendent zapewnia, aby:

- a) należność [wierzytelność] była pewna i nie podlegała żadnym warunkom;

- b) należność [wierzytelność] była ustalona, dokładnie wyrażona w gotówce [pieniędzy];
  - c) należność [wierzytelność] była należna [wymagalna] i nie podlegała żadnemu terminowi spłaty;
  - d) dane dłużnika były poprawne;
  - e) kwota, która ma być pobrana [zostać odzyskana], była zapisana we właściwej pozycji budżetu;
  - f) dokumenty towarzyszące [potwierdzające, dowodowe] były prawidłowe;
  - g) zasada należytego zarządzania finansami była przestrzegana [...]”.
- 6 Zgodnie z art. 83 rozporządzenia nr 2342/2002:

„Na każdym etapie procedury, księgowy po powiadomieniu właściwego intendenta i dłużnika, dokonuje windykacji ustalonych należności [wierzytelności] poprzez potrącenie w przypadkach, gdy dłużnik ma również roszczenie [wierzytelność] wobec Wspólnot, które[a] jest pewne[a], w ustalonej wysokości i wymagalne[a] oraz dotyczy kwoty pieniężnej ustalonej w zleceniu płatniczym”.

Okoliczności faktyczne leżące u podstaw sporu

- 7 W następstwie przeniesienia stolicy Nigerii z Lagos do Abudży Komisja wynajmowała od 1993 r. budynek w Abudży przeznaczony na jej przedstawicielstwo, a także, tymczasowo, przedstawicielstwa niektórych państw członkowskich, w tym Republiki Greckiej. W ramach porozumienia z tymi państwami członkowskimi (zwanego dalej „projektem Abudża I”) Komisja podnajmowała niektóre biura i świadczyła określone usługi na rzecz tych przedstawicielstw. Państwa członkowskie zawarły porozumienie w sprawie podziału kosztów związanych z ich reprezentacją. Udział Republiki Greckiej wynosił 5,5% wszystkich kosztów. Ustaliliwszy, że Republika Grecka nie zapłaciła wynikających stąd należności, Komisja w 2004 r. przystąpiła do windykacji poprzez potrącenie odpowiednich kwot.

- 8 W dniu 18 kwietnia 1994 r. Królestwo Belgii, Królestwo Danii, Republika Federalna Niemiec, Królestwo Hiszpanii, Republika Francuska, Irlandia, Republika Włoska, Królestwo Niderlandów, Republika Portugalska i Komisja (zwane dalej „partnerami”) na podstawie art. J.6 traktatu o Unii Europejskiej (obecnie, po zmianie art. 20 WE), zawarły uzgodnienie w sprawie porozumienia (zwane dalej „uzgodnieniem wstępnym”) dotyczące wybudowania dla ich misji dyplomatycznych w Abudży wspólnego kompleksu ambasad korzystającego ze wspólnych służb pomocniczych (zwanego dalej „projektem Abudża II”). Uzgodnienie wstępne zostało uzupełnione w następstwie przystąpienia Republiki Austrii, Republiki Finlandii i Królestwa Szwecji w drodze protokołu przystąpienia.

- 9 Artykuł 1 uzgodnienia wstępnego przewidywał, że ambasady państw członkowskich i delegacja Komisji są odrębnymi misjami dyplomatycznymi, podlegającymi konwencji wiedeńskiej o stosunkach dyplomatycznych z dnia 18 kwietnia 1961 r., a w zakresie dotyczącym państw członkowskich również konwencji wiedeńskiej o stosunkach konsularnych z dnia 24 kwietnia 1963 r.

- 10 Artykuł 10 uzgodnienia wstępnego postanawiał, że Komisja działa jako koordynatorka projektu Abudża II „ze strony” innych partnerów.
- 11 Zgodnie z art. 11 uzgodnienia wstępnego Komisja jest odpowiedzialna za wykonanie studium architektonicznego dotyczącego wykonalności projektu Abudża II, wstępnej wyceny kosztów oraz fazy projektowania podstawowego. Artykuł ten przewiduje równocześnie zawarcie uzgodnienia w sprawie dodatkowego porozumienia dotyczącego „szczegółowego projektu budynku, podziału kosztów oraz praw do lokalów przypadających w udziale każdemu uczestniczącemu partnerowi po zakończeniu projektu [Abudża II]” (zwanego dalej „uzgodnieniem dodatkowym”). Wreszcie art. 11 ustanawia w celu koordynacji i kontroli projektu Abudża II stały komitet kierujący, w którego skład wchodzi przedstawiciele wszystkich partnerów i któremu przewodniczy Komisja. Stały komitet kierujący przedstawia okresowe raporty grupie roboczej „ds. administracyjnych” ustanowionej przy Radzie w ramach wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (WPZiB).
- 12 Artykuł 12 uzgodnienia brzmi w następujący sposób:

„Projekt [Abudża II] będzie bezpośrednio finansowany po zatwierdzeniu [uzgodnienia dodatkowego], o którym mowa w art. 11, w drodze wkładów partnerów odpowiadających części projektu wynajętego każdemu partnerowi. Wkład Komisji będzie płacony z odpowiedniej linii budżetowej.

Koszt prac przygotowawczych („faza 1”) zostanie pokryty z kredytu na działalność z budżetu Komisji. Jego wysokość szacuje się na 140 000 ECU. Po wykonaniu projektu [Abudża II] koszt ten zostanie zwrócony z udziałów partnerów w zależności od ich udziału w projekcie”.

13 Artykuł 13 uzgodnienia wstępnego postanawia:

„Wszyscy partnerzy zapewniają po zatwierdzeniu [uzgodnienia dodatkowego], całkowite pokrycie ciężących na nich kosztów. Kwota należna od każdego partnera obejmuje:

- a) całkowity koszt przypadającej mu powierzchni oraz
- b) przypadającą na niego część kosztów obszarów wspólnych i publicznych, obliczoną proporcjonalnie do stosunkowi pomiędzy przypadającą na niego powierzchnią a całością wspólnego obszaru”.

14 Artykuł 14 uzgodnienia wstępnego przewiduje, że Komisja za zgodą państw uczestniczących i przy ich udziale płaci kwoty należne osobom trzecim (kontrahentom).

15 Artykuł 15 ust. 1 uzgodnienia wstępnego stanowi:

„Jeżeli jeden z partnerów postanowi wycofać się z projektu Abudża II, nie podpisując [uzgodnienia dodatkowego] przewidzianego w art. 11, postanowienia niniejszego uzgodnienia w sprawie porozumienia, włączywszy w to zobowiązania finansowe przewidziane w art. 12 i 13, przestają być stosowane wobec wycofującego się współnika”.

- 16 W dniu 29 marca 1995 r. Wspólnota reprezentowana przez Komisję zawarła pierwszy kontrakt ze wspólnym przedsięwzięciem składającym się, z jednej strony, z Dissing & Weitling arkitektfirma A/S, laureata konkursu architektonicznego zorganizowanego przez Komisję na projekt Abudża II, oraz, z drugiej strony, z COWIconsult Consulting Engineers and Planners A/S (zwanym dalej „konsultantami”). Zgodnie z art. 1 kontraktu Komisja potwierdzi zamiar partnerów zawarcia „kontraktu końcowego” z konsultantami. Zgodnie z art. 2 konsultanci zobowiązują się do przygotowania przedmiotowego projektu. Koszt jego przygotowania wyniósł 212 547,59 EUR.
- 17 Podczas spotkań przedstawicieli właściwych służb ministerstw spraw zagranicznych odnośnych państw członkowskich z architektami Dissing & Weitling arkitektfirma zostały określone rzeczywiste potrzeby reprezentacji każdego z państw członkowskich oraz część kosztów przypadająca na każde z tych państw.
- 18 W dniu 26 października 1995 r. zebrała się podgrupa robocza „ds. nieruchomości” ustanowiona w ramach WPZiB. Z protokołu posiedzenia wynika, że podgrupa wezwała Komisję:

„[...]

— do zakończenia fazy [projektowania podstawowego];

— zawarcia niezbędnych uzgodnień z biurem architektów w celu sporządzenia [planów projektowania fazy pośredniej] w terminach przewidzianych przez [stały komitet kierujący];

- zawarcia kontraktów [dotyczących badania gruntu i eksploracji miejsca położenia], przy czym ten ostatni [kontrakt] jest nieodzowny dla przygotowania uzgodnienia końcowego;

  - a także do przedstawienia kosztów związanych z tymi etapami”.
- 19 Podgrupa stwierdziła, że „kwoty zapłacone przez Komisję [będą] uważane jako zaliczka z jej strony na niezależny fundusz doraźny, który wcześniej został wybrany jako odpowiedni sposób finansowania projektu [Abudża II]”, oraz że „w przypadku niezrealizowania projektu, pozostali partnerzy [dokonają zwrotu poniesionych kosztów] Komisji, zgodnie ze sposobami uzgodnionymi dla wcześniejszych faz”.
- 20 W dniu 24 listopada 1995 r. zebrał się stały komitet kierujący (zob. pkt 11 powyżej). Protokół z tego posiedzenia wspomina, że kontrakt „dotyczący pomocy technicznej” z konsultantami na kwotę 2 676 369 EUR (zwany dalej „kontraktem głównym”) został przekazany do zatwierdzenia komitetowi doradczemu Komisji ds. zakupów i zamówień (KKZZ). W protokole jest mowa również i o tym, że „w przypadku niezrealizowana projektu pozostali partnerzy dokonają zwrotu kosztów poniesionych przez Komisję”.
- 21 W dniu 27 grudnia 1995 r. Komisja zawarła kontrakt główny. Dotyczył on projektowania podstawowego oraz projektowania fazy pośredniej projektu Abudża II (art. 4.4 i 4.5), a także ewentualnych planów szczegółowych (art. 4.6).
- 22 W dniu 19 września 1996 r. grupa ds. administracyjnych WPZiB zatwierdziła projekt fazy pośredniej.

- 23 W dniu 21 listopada 1996 r. grupa ds. administracyjnych WPZiB wezwała Komisję do podjęcia środków doraźnych, aby architekci rozpoczęli przygotowywanie szczegółowych planów. Grupa wskazała, że formalny kontrakt dotyczący tej fazy zostanie zawarty po zakończeniu uzgodnienia dodatkowego. Podczas tego posiedzenia Komisja wskazała rzeczony grupie kwotę poniesionych przez nią zaliczkowo wydatków do dnia 15 listopada 1996 r. na przygotowanie projektu Abudża II, to znaczy ok. 2,8 mln EUR.
- 24 W dniu 24 lutego 1997 r. zebrała się ta sama grupa i zdecydowała się nie czekać na zakończenie uzgodnienia dodatkowego w celu przygotowania szczegółowych planów i dokumentów umownych. Protokół z tego posiedzenia zawiera następujące uchwały:

„Wzywa się Komisję do zawarcia umów z architektami koniecznych dla przygotowania dokumentacji oraz do zaliczkowego pokrycia kosztów niezbędnych dla wykonania tych prac w sposób przyjęty w projekcie. Tak jak to miało miejsce wcześniej, zapłacone w ten sposób zaliczki przez Komisję zostaną następnie zwrócone przez pozostałych uczestników projektu, zgodnie z procedurą przewidzianą w tym celu w [uzgodnieniu wstępnym]”.

- 25 W miesiąc po tym wiele państw członkowskich wycofało się z projektu Abudża II. W dniu 28 kwietnia 1997 r. grupa ds. administracyjnych WPZiB zobowiązała Komisję do zawarcia „porozumień dwustronnych z Królestwem Danii dotyczących zwrotu przypadającej na nią części kosztów projektu poniesionych przez Komisję na rzecz współników”. Podobna decyzja została podjęta po wycofaniu się Irlandii we wrześniu 1997 r., a także Republiki Portugalskiej, Republiki Finlandii i Królestwa Szwecji.

- 26 W dniu 12 listopada 1997 r. Komisja zawarła z architektami aneks do kontraktu głównego. Przedmiotem aneksu była realizacja planów szczegółowych i uwzględnienie kosztów przeniesienia na kwotę 1 895 696 EUR.
- 27 W dniu 18 czerwca 1998 r. grupa ds. administracyjnych WPZiB wspomniała o możliwości wycofania się Królestwa Belgii z projektu Abudża II. Z protokołu tego posiedzenia wynika, że stały komitet kierujący zwrócił uwagę na to, że Królestwo Belgii miało zapłacić swoją część kosztów ustaloną po zatwierdzeniu projektu dotyczącego fazy pośredniej.
- 28 W dniu 10 czerwca 1998 r. Komisja skierowała do Republiki Greckiej nakaz zapłaty na kwotę 153 367,70 EUR, odpowiadającą udziałowi Republiki Greckiej we wstępnej fazie projektu, to znaczy 5,06% całkowitych kosztów. Termin na dokonanie zapłaty został wyznaczony na 31 grudnia 1998 r.
- 29 W dniu 9 grudnia 1998 r. podpisane zostało uzgodnienie dodatkowe przez Republikę Federalną Niemiec, Republikę Grecką, Republikę Francuską, Republikę Włoską, Królestwo Niderlandów, Republikę Austrii i Komisję. Artykuł 11 dodatkowego uzgodnienia przewidywał utworzenie funduszu na finansowanie projektu.
- 30 Zgodnie z art. 14 uzgodnienie dodatkowe jest stosowane tymczasowo, począwszy od pierwszego dnia drugiego miesiąca następującego po jego podpisaniu, i wchodzi w życie pierwszego dnia drugiego miesiąca następującego po dacie, w której państwa członkowskie i Komisja oświadczą, iż go ratyfikowały.

- 31 W dniu 28 kwietnia 1999 r. Komisja wezwała do składania ofert przetargowych na budowę ambasad zainteresowanych państw członkowskich, a także delegacji Wspólnoty (Dz.U. 1999, S 82). Wspomniano o tym, że ambasada Republiki Greckiej będzie miała powierzchnię 677 m².
- 32 W dniu 3 września 1999 r. Komisja „ponowiła” swoje wezwanie z 1998 r. przed grupą ds. administracyjnych WPZiB do tego, aby państwa członkowskie zwróciły jej kwoty, które zapłaciła konsultantom za etap dotyczący pośredniej fazy projektowania. Wskazała, że niektóre państwa członkowskie zapłaciły już dłużne kwoty, ale pozostałe, w tym Republika Grecka, nie dokonały zwrotu przed upływem terminu płatności w dniu 31 grudnia 1998 r. Komisja dodała, że skieruje kolejny nakaz zapłaty do odnośnych partnerów dotyczący, po pierwsze, kosztów planów szczegółowych oraz, po drugie, kosztów zmian spowodowanych wycofaniem się Królestwa Belgii, Królestwa Hiszpanii oraz Republiki Portugalskiej.
- 33 W dniu 20 września 1999 r. zebrał się stały komitet kierujący w celu dokonania wstępnego wyboru spółek budowlanych. Przedstawiciel Republiki Greckiej podpisał protokół posiedzenia. W Dzienniku Urzędowym S 54 z dnia 17 marca 2000 r. opublikowane zostało zaproszenie do składania ofert przetargowych w celu kontynuacji budowy.
- 34 Nakazem zapłaty z dnia 17 lutego 2000 r. Komisja zażądała od Republiki Greckiej zapłaty kwoty 168 716,94 EUR w celu sporządzenia dokumentacji przetargowej zamówienia dotyczącego szczegółowych planów.
- 35 W dniu 22 czerwca 2000 r. stały komitet dyrektorów podjął decyzję o przyjęciu nowej wersji projektu (zwanego dalej „zredukowanym projektem Abudża II”, który stał się konieczny w związku z wycofaniem się Republiki Francuskiej. Zredukowany projekt Abudża II przewidywał w szczególności odstępianie od [budowy] budynków

i wspólnej służby pomocniczej, a także zmniejszenie powierzchni. Osoba reprezentująca na tym posiedzeniu Republikę Grecką wyraziła swoją zgodę na projekt, jednakże z zastrzeżeniem uzyskania zgody zwierzchników. W dniu 29 czerwca Komisja skierowała protokół z posiedzenia do Republiki Greckiej i wezwała ją do udzielenia formalnej odpowiedzi w zakresie zredukowanego projektu Abudża II.

- 36 W dniu 5 września 2000 r. Komisja ponowiła swoje żądanie wobec przedstawicieli Republiki Greckiej. Po kolejnym wezwaniu z dnia 14 września 2000 r. Komisja, w dniu 25 września 2000 r., skierowała do Republiki Greckiej faksem pismo opatrzone ustalonym terminem odpowiedzi na nie do dnia 30 września 2000 r., zaznaczając, że milczenie będzie rozumiane jako wycofanie się z projektu. W dniu 2 października 2000 r. władze greckie poinformowały Komisję, że nie były w stanie udzielić odpowiedzi odnośnie do zredukowanego projektu Abudża II. W związku z tym Komisja w tym samym dniu odpowiedziała, że zleciła architektom przystąpienie do zmiany projektu Abudża II z wyłączeniem Republiki Greckiej.
- 37 Pismem z dnia 28 stycznia 2002 r. Komisja skierowała do Republiki notę debetową na 1 276 484,50 EUR dotyczącą kosztów budowy związanych z projektem Abudża II. Komisja następnie anulowała tę notę debetową.
- 38 Po ustanowieniu swojej własnej ambasady w Abudży, Republika Grecka opuściła lokale tymczasowe, zajmowane przez nią w ramach projektu Abudża I w dniu 13 lipca 2002 r.
- 39 Pismem z dnia 11 października 2002 r. Komisja formalnie doręczyła Republice Greckiej niezapłacone noty dłużne dotyczące projektów Abudża I i Abudża II oraz wezwała ją do zapłaty łącznej kwoty 861 813,87 EUR oraz 11 000 dolarów amerykańskich (USD).

- 40 W następstwie negocjacji pomiędzy stronami, pismem z dnia 31 stycznia 2003 r. Komisja przypomniała Republice Greckiej, że nie spłaciła ona swego zadłużenia związanego z projektami Abudża I i Abudża II, oraz wezwała ją do zapłaty łącznej kwoty 516 374,96 EUR i 12 684,89 USD przed końcem miesiąca lutego 2003 r. Komisja dodała, że w przypadku braku zapłaty w terminie płatności, przystąpi do windykacji odnośnych kwot, wykorzystując wszystkie dostępne środki prawne.
- 41 W kolejnych miesiącach Republika Grecka i Komisja prowadziły rozmowy dotyczące dłużnych kwot.
- 42 W dniu 29 grudnia 2003 r. Republika Grecka wysłała do swojego stałego przedstawiciela przy Unii Europejskiej pismo następującej treści:

„Ponieważ Komisja Europejska podtrzymuje swoje stanowisko odnośnie do zadłużenia naszego kraju w związku z projektem Abudża II, przystępując do stosowania procedury potrącenia, zwracamy się z prośbą o kontynuowanie tej procedury oraz o poinformowanie nas o tym, w jakim stopniu została ona wykonana, tak aby Republika Grecka mogła rozemnać się, w jakim zakresie zamierza wystąpić ze skargą przeciwko Komisji Europejskiej.

Jeżeli chodzi o projekt Abudża I, to przypominamy, że uznaliśmy nasz dług [za okres] do maja 2002 r., podczas gdy dochodzona przez Komisję kwota obejmuje okres do lipca 2002 r., a także wykraczający poza tę datę. Ponieważ chcielibyśmy spłacić powołane wyżej nasze zadłużenie, zwracamy się z prośbą o skontaktowanie się z właściwymi służbami Komisji w celu zweryfikowania elementów prawidłowej całkowitej kwoty naszego zadłużenia w euro do maja 2002 r.”

- 43 W dniu 16 lutego 2004 r. Komisja skierowała do Republiki Greckiej pismo określające jej dotychczas nieuregulowane zadłużenie w zakresie dotyczącym projektu Abudża I i Abudża II. Z tabeli załączonej do tego pisma, które wymienia między innymi jedenaście niezapłaconych not dłużnych dotyczących projektów Abudża I i Abudża II, wynika, że Komisja zażądała od Republiki Greckiej zapłaty kwoty 565 656,80 EUR. W piśmie tym Komisja zaznaczyła, że:

„[Republika Grecka] przedstawiła Komisji następującą wierzytelność: [...]”

2000GR161PO005OBJ 1 GRECJA KONTYNETALNA — Płatność tymczasowa —
4 774 562,67 EUR.

Stosując warunki płatności przewidziane przez [art. 73 ust. 1 paragraf drugi rozporządzenia finansowego], Komisja przystąpiła do potrącenia długu z wierzytelnościami, uwzględniając również w odpowiednim wypadku odsetki za zwłokę.

W przypadku gdy przedstawione przez państwo wierzytelności przekraczać będą potrącane kwoty, nadwyżka netto, do której państwo mają prawo, zostanie wypłacona w najdogodniejszym terminie [...]”.

- 44 W dniu 10 marca 2004 r. Komisja wypłaciła Republice Greckiej pieniądze w ramach regionalnego programu operacyjnego Grecja kontynentalna. Zamiast wypłacić kwotę 4 774 562,67 EUR (zob. wyżej pkt 42), Komisja wypłaciła jedynie kwotę 3 121 243,03 EUR. W ten sposób przystąpiła do windykacji w drodze potrącenia dotychczas nieuregulowanego przez Republikę Grecką zadłużenia, z czego 565 656,80 EUR dotyczyło projektów Abudża I i Abudża II (zwanej dalej „zaskarżonym aktem”).

Przebieg postępowania i żądania stron

- 45 Pismem, które zostało zarejestrowane w sekretariacie Trybunału Sprawiedliwości w dniu 22 kwietnia 2004 r., Republika Grecka wniosła niniejszą skargę. Sprawa została zarejestrowana pod sygnaturą C-189/04.
- 46 Postanowieniem z dnia 8 czerwca 2004 r., stosując art. 2 decyzji Rady 2004/407/WE, Euratom z dnia 26 kwietnia 2004 r. dotyczącej zmiany art. 51 i 54 protokołu w sprawie Statutu Trybunału Sprawiedliwości (Dz.U. L 132, str. 5) Trybunał Sprawiedliwości przekazał sprawę Sądowi Pierwszej Instancji.
- 47 Z uwagi na sprawozdanie sędziego sprawozdawcy Trybunał postanowił otworzyć procedurę ustną i w ramach środków organizacji postępowania wezwał strony do pisemnej odpowiedzi na szereg pytań. Strony odpowiedziały na to wezwanie.
- 48 W odpowiedzi na pytania Trybunału Komisja zauważyła, że należało wycofać z akt postępowania opinię służby prawnej Rady z dnia 26 czerwca 1998 r. złożoną przez Republikę Grecką w załączniku 12 do skargi.
- 49 Na rozprawie w dniu 10 maja 2006 r. wysłuchano przemówień stron i ich odpowiedzi na zadane przez Trybunał pytania.

50 Republika Grecka wniosła do Trybunału o:

- stwierdzenie nieważności podjętej przez Komisję decyzji o potrąceniu do wysokości 565 656,80 EUR;

- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

51 Komisja wniosła do Trybunału o:

- oddalenie skargi jako oczywiście bezpodstawnej;

- obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do istoty sprawy

52 Republika Grecka podniosła jedyny zarzut naruszenia uzgodnienia wstępnego i dodatkowego, a także przepisów rozporządzenia finansowego i rozporządzenia nr 2343/2002.

- 53 Zarzut ten dzieli się na dwie części. Po pierwsze, Republika Grecka utrzymuje, że Komisja popełniła błędy odnośnie do zobowiązań finansowych dotyczących projektu Abudża I i Abudża II, a w szczególności, że na Republice Greckiej nie ciąży żadne ze zobowiązań finansowych w zakresie projektu Abudża II. Po drugie, podnosi, że Komisja w żadnym razie nie miała prawa do przystąpienia do windykacji spornych należności w drodze potrącenia, z tego względu, że wierzytelności te nie były pewne i wyrażone w pieniądzu w rozumieniu rozporządzenia finansowego i rozporządzenia nr 2342/2002.

W przedmiocie pierwszej części zarzutu, dotyczącej naruszenia uzgodnienia wstępnego i dodatkowego

Argumenty stron

- 54 W pierwszej kolejności, jeżeli chodzi o projekt Abudża I, Republika Grecka przyznaje, że jest ona zobowiązana do zwrotu dłużnych kwot z tytułu czynszu i kosztów działalności, to znaczy łącznie (bez odsetek) kwoty 50 312,67 EUR i 11 000 USD. Kwoty te nie zostaną zapłacone niezwłocznie z tego powodu, że, po pierwsze, w niektórych zleceniach zapłaty dokładnie nie wskazano okresu, do którego się odnoszą. Republika Grecka powołuje się w tym zakresie na zlecenie zapłaty z dnia 9 marca 2000 r. oraz odsyła do pisma z dnia 29 grudnia 2003 r., w którym zażądała szczegółów dotyczących zlecenia zapłaty. Po drugie, zaistniały rozbieżności co do daty, do której należał się czynsz. Wreszcie, po trzecie, Komisja jednostronnie zdecydowała o dokonaniu zaskarżonego potrącenia.
- 55 Odnosząc się następnie do projektu Abudża II, Republika Grecka podniosła, że nie ciąży na niej żadne zobowiązanie finansowe. Okoliczność, iż nie ratyfikowała uzgodnienia dodatkowego, ma decydujące znaczenie w tym względzie.

- 56 W rzeczywistości bowiem z uzgodnienia wstępnego wynika, że uczestniczący partner może wycofać się z projektu albo poprzez niepodpisanie uzgodnienia dodatkowego (art. 15 ust. 1), albo po wejściu w życie uzgodnienia dodatkowego (art. 15 ust. 2). Republika Grecka zwraca uwagę na to, że wycofała się z projektu Abudża II przez zastosowanie pierwszej możliwości. W rzeczywistości bowiem, pomimo iż podpisała ona uzgodnienie dodatkowe, to jednak nie zostało ono nigdy ratyfikowane. Taki brak ratyfikacji miałby być równoznaczny z wycofaniem się z projektu Abudża II.
- 57 Otóż, zgodnie z art. 14 uzgodnienia dodatkowego (zob. pkt 30 powyżej), ratyfikacja stanowi warunek konieczny dla wejścia w życie tego uzgodnienia, do czego doszło dopiero po wycofaniu się Republiki Greckiej.
- 58 Ponadto, zgodnie z art. 15 ust. 1 uzgodnienia wstępnego (zob. pkt 15 powyżej), wycofanie to skutkowałoby tym, że na Republice Greckiej nie ciążyłoby żadne zobowiązanie finansowe.
- 59 Republika Grecka utrzymuje, że z art. 12 uzgodnienia wstępnego wynika, a zwłaszcza z akapitu drugiego tego artykułu, że koszt prac przygotowawczych związanych z projektem Abudża II powinien być przypisany Komisji. Dodaje, że w przypadku, gdy projekt zostałby zrealizowany, koszty te powinny zostać zwrócone poprzez wkłady partnerów w zależności od ich udziału w projekcie (zob. pkt 12 powyżej). Kosztów tych nie muszą ponosić ci współnicy, którzy wycofali się bez ratyfikowania uzgodnienia dodatkowego, tym bardziej jeżeli wycofali się oni przed jego wejściem w życie.
- 60 Zdaniem Republiki Greckiej opinia służby prawnej Rady z dnia 26 czerwca 1998 r. potwierdza jej interpretację w tym zakresie.

- 61 W rzeczywistości bowiem jakkolwiek inny wniosek prowadziłby do wypaczenia „ducha projektu”. Pomimo to, że państwa członkowskie w ramach projektu Abudża II przeniosły część kompetencji na Komisję, jednak zachowały pewną niezależność w ten sposób, że ich działania nie są „skrępowane lub ograniczone przez ściśle, bezwzględne i sztywne zasady”. Tym samym państwo członkowskie może wycofać się z projektu, jeżeli uzna, że jest on niekorzystny pod względem finansowym lub z innych powodów nieuzasadniony.
- 62 Zdaniem Republiki Greckiej, z powyższego wynika, że Komisja naruszyła uzgodnienie wstępne, a zwłaszcza art. 15, a także uzgodnienie dodatkowe.
- 63 W odpowiedzi Republika Grecka zwróciła uwagę na to, że większość państw członkowskich wycofała się z projektu Abudża II z powodu znacznego zwiększenia kosztu projektu w porównaniu z budżetem początkowym.
- 64 Twierdzi ponadto, że argument Komisji dotyczący tej kwestii jest zaskakujący. Z jednej strony Komisja przyznaje niemożliwość stosowania uzgodnienia dodatkowego, powołując się w związku z tym na odpowiedzialność przedumowaną Republiki Greckiej. Z drugiej strony Komisja pomocniczo podnosi, że uzgodnienie dodatkowe jest w pełni prawnie wiążące. Zdaniem Republiki Greckiej, umowa międzynarodowa albo obowiązuje w całości, albo nie obowiązuje w ogóle z tego powodu, że nie została ratyfikowana. W związku z powyższym nie można uznać tych postanowień [umowy międzynarodowej] za zasadniczo niepodlegające stosowaniu i stosować je pomocniczo. W tym względzie zasadniczą i determinującą kwestią jest ustalenie tego, czy uzgodnienie dodatkowe obowiązuje, czy nie.
- 65 Jeżeli chodzi o argument Komisji, zgodnie z którym Republika Grecka ponosi odpowiedzialność przedumowaną w zakresie, w jakim wywołała po stronie pozostałych partnerów oczekiwanie, że przejmie ostateczne zobowiązania umowne,

Republika Grecka podnosi, że takie oczekiwanie mogłoby być uzasadnione, jeżeli nie doszłoby do zasadniczej zmiany okoliczności. Otóż z powodu wycofania się większości państw koszt projektu wzrósł w sposób znaczący. Znaczne obciążenie w połączeniu z radykalną zmianą warunków projektu Abudża II stanowią powody ostatecznego i uzasadnionego wycofania się Republiki Greckiej.

- 66 Zdaniem Republiki Greckiej jedynie uzgodnienia końcowe i dodatkowe regulują prawa i obowiązki partnerów, włączywszy w to ich obowiązki finansowe. Zakładając, że podjęte ewentualnie w trakcie prac stałego komitetu kierującego decyzje byłyby sprzeczne z powołanymi ramami prawnymi, to w żadnym wypadku nie miałyby one pierwszeństwa przed tym prawem.
- 67 Wreszcie Republika Grecka nie twierdzi, że Komisja powinna ponieść koszty związane z projektem Abudża II. Prawidłowa wykładnia postanowień uzgodnienia wstępnego (art. 12 i 13) i dodatkowego (art. 14) ukazuje, że koszty te ciążyą wyłącznie na partnerach końcowych, właścicielach i osobach korzystających z kompleksu nieruchomości. Ponadto, jako koordynator całości projektu, Komisja może zażądać od partnerów końcowych pokrycia tych kosztów.
- 68 Komisja kwestionuje argumenty Republiki Greckiej dotyczące projektu Abudża I. Podnosi, że koszty obciążające Republikę Grecką zostały naliczone do dnia 13 lipca 2002 r., daty opuszczenia przez nią lokali tymczasowych.
- 69 Jeżeli chodzi o projekt Abudża II, to Komisja powołuje trzy argumenty w celu wykazania odpowiedzialności po stronie Republiki Greckiej.

- 70 Po pierwsze, Republika Grecka ponosi odpowiedzialność kontraktową dotyczącą kosztów objętych uzgodnieniem początkowym w związku z fazą wstępną projektu, zgodnie z przypadającym na nią udziałem procentowym (zob. art. 12 akapit drugi uzgodnienia wstępnego), ponieważ podpisała i ratyfikowała to uzgodnienie.
- 71 Po drugie, Komisja twierdzi, że Republika Grecka ponosi odpowiedzialność przedumowną wynikającą z uzgodnienia dodatkowego za wydatki dotyczące dalszych faz, to znaczy za większą część spornej kwoty. Powołuje się ona w szczególności na zachowanie Republiki Greckiej i zasadę dobrej wiary w prawie międzynarodowym.
- 72 Po trzecie i pomocniczo, Komisja wskazuje na odpowiedzialność umowną Republiki Greckiej wynikającą z tymczasowego stosowania uzgodnienia dodatkowego przez mandat. W tym zakresie Komisja podnosi w pierwszej kolejności, że art. 14 uzgodnienia dodatkowego przewiduje jego tymczasowe stosowanie, co z zastrzeżeniem ratyfikacji, powoduje powstanie zobowiązań umownych. W związku z tym w rzeczywistości Republika Grecka w sposób oczywisty uczestniczyła w owym tymczasowym stosowaniu. Po drugie, Komisja zwraca uwagę w szczególności na to, że stosunki pomiędzy nią a uczestniczącymi państwami mogą zostać zakwalifikowane jako stosunki pomiędzy zleceniobiorcą a zleceniodawcami. W ten sposób zleceniodawcy, to znaczy państwa członkowskie, powinny jej zwrócić koszty, które poniosła jako zleceniobiorca.

Ocena Sądu

- 73 Tytułem wstępu należy przypomnieć, że w ramach traktatu WE, w brzmieniu wynikającym z traktatu z Amsterdamu, kompetencje Trybunału Sprawiedliwości zostały wymienione w sposób wyczerpujący w art. 46 WE. Artykuł ten nie

przewiduje żadnej kompetencji Trybunału w ramach tytułu V traktatu WE (postanowienie Sądu z dnia 18 listopada 2005 r. w sprawie T-299/04 Selmani przeciwko Radzie i Komisji, Zb.Orz. str. II-20*, pkt 54 i 55).

- 74 Z akt niniejszego postępowania wynika, że stosunki pomiędzy Komisją a państwami członkowskimi wynikające z ich współpracy w ramach projektowania, planowania i wykonania projektów Abudża I i Abudża II należą do zakresu tytułu V traktatu WE (zob. w szczególności pkt 8 powyżej). Jednakże wiadomo, że Komisja dokonała windykacji spornych kwot w drodze aktu wydanego na podstawie rozporządzenia finansowego i rozporządzenia 2342/2002, a zatem akt dotyczący potrącenia należy do dziedziny prawa wspólnotowego. Ponieważ taki akt może stanowić przedmiot wniosku o stwierdzenie nieważności wniesionego na podstawie art. 230 WE, Trybunał jest właściwy do rozpoznania niniejszej skargi.
- 75 Kolejno należy zbadać istnienie odpowiedzialności finansowej Republiki Greckiej z tytułu projektów Abudża I i Abudża II.
- 76 W pierwszej kolejności, jeżeli chodzi o projekt Abudża I, Republika Grecka uznała zasadniczo swoją odpowiedzialność za sporne wydatki, a dokładniej, uznała dług w wysokości 50 312,67 EUR i 11 000 USD bez odsetek. Z kolei zaprzecza swojej odpowiedzialności za całkowitą kwotę 72 714,47 EUR, którą została obciążona przez Komisję za projekt Abudża I.
- 77 Należy przypomnieć w tym względzie, że na podstawie art. 21 akapit pierwszy statutu Trybunału znajdującego zastosowanie w postępowaniu przed Sądem Pierwszej Instancji zgodnie z art. 53 akapit pierwszy tego statutu i art. 44 § 1 lit. c) regulaminu Sądu każda skarga powinna zawierać wskazanie przedmiotu sporu oraz zwięzłe przedstawienie powołanych zarzutów prawnych. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem wskazanie to powinno być wystarczająco jasne i dokładne, tak aby

umożliwić stronie pozwanej przygotowanie obrony, a Sądowi wydanie rozstrzygnięcia w przedmiocie skargi, w razie potrzeby bez dodatkowych informacji na jej poparcie. W celu zapewnienia bezpieczeństwa prawnego i dobrej administracji wymiarem sprawiedliwości, do tego, by skarga była dopuszczalna, konieczne jest, by istotne okoliczności faktyczne i prawne, na których została oparta, wynikały, choćby w sposób zwięzły, lecz spójny i zrozumiały, z samej treści skargi (postanowienie Sądu z dnia 28 kwietnia 1993 r. w sprawie T-85/92 De Hoe przeciwko Komisji, Rec. str. II-523, pkt 20 i wyrok Sądu z dnia 3 lutego 2005 r. w sprawie T-19/01 Chiquita Brands i in. przeciwko Komisji, Rec. str. II-315, pkt 64).

78 Pomimo iż Republika Grecka zasadniczo uznaje swoją odpowiedzialność z tytułu projektu Abudża I, to jednak utrzymuje, że nie zapłaciła spornego zadłużenia z powodu rozbieżności co do daty, do której należał się przedmiotowy czynsz (zob. pkt 54 powyżej). W każdym razie Republika Grecka w żaden sposób w swojej skardze nie przedstawiła tego argumentu w rozumieniu orzecznictwa powołanego w pkt 77 powyżej.

79 Należy zauważyć, że Komisja obciążyła Republikę Grecką kwotą 72 714,47 EUR z tytułu projektu Abudża I, odpowiadającą tymczasowemu wynajmowaniu lokali zajmowanych przez nią do dnia 13 lipca 2002 r. Komisja oszacowała te koszty na podstawie szczegółowej dokumentacji i ustaliła przysługującą jej wierzytelność w drodze not debetowych. Wynika z tego, że ciężar dowodu bezpodstawnego charakteru lub błędnego obliczenia spornych kwot ciąży na Republice Greckiej. Tymczasem nie udzieliła ona wyjaśnień ani co do swojego stanowiska dotyczącego daty, do której wymagalny był odnośny czynsz, ani też różnicy w stanowiskach pomiędzy nią a Komisją. Podobnie Republika Grecka nie określiła składników wyliczenia kwot 50 312,67 EUR oraz 11 000 USD ani też powodów odmowy przyjęcia odpowiedzialności za całość 72 714,47 EUR, którymi obciążyła ją Komisja za projekt Abudża I.

80 W rzeczywistości bowiem Republika Grecka nie udowodniła, że Komisja popełniła błąd dotyczący należnej kwoty. W związku z tym Trybunał nie ma możliwości ani dokonania oceny kwestii, czy Komisja popełniła błąd w oszacowaniu należnej kwoty, ani też zastąpienia kwoty zaakceptowanej przez Republikę Grecką kwotą dochodzoną przez Komisję.

- 81 Republika Grecka podnosi również, że nakazy zapłaty nie wskazują dokładnie okresu, którego dotyczą (zob. pkt 54 powyżej). W tym względzie należy podkreślić, po pierwsze, że Republika Grecka zasadniczo uznała swoją odpowiedzialność za sporne zadłużenie, oraz po drugie, że w okresie pomiędzy 30 listopada 1997 r. i 31 stycznia 2001 r., kiedy otrzymała liczne nakazy zapłaty, Republika Grecka nie zgłosiła żadnego sprzeciwu. Wynika z tego, że do Republiki Greckiej należy dostarczenie dowodu, że nie jest odpowiedzialna za sporne zadłużenie. Jednakże w sposób wyraźny nie udało jej się to. Ponadto, co zostało już wskazane w pkt 79 powyżej, Republika Grecka nie wyjaśniła, dlaczego uważa, że nie jest zobowiązana do zapłaty różnicy pomiędzy uznaną przez nią kwotą a kwotą dochodzoną przez Komisję. Nie wyjaśnia również, na czym polega rzekomy brak dokładności w notach debetowych.
- 82 Z powyższego wynika, że nie można zgodzić się z argumentem Republiki Greckiej odnoszącym się do jej odpowiedzialności za zadłużenie dotyczące projektu Abudża I.
- 83 W drugiej kolejności należy rozważyć argument Republiki Greckiej, zgodnie z którym nie ponosi ona żadnej odpowiedzialności odnośnie do projektu Abudża II. Podkreślając, że prawa i obowiązki partnerów zostały określone wyłącznie w uzgodnieniach wstępnym i dodatkowym, Republika Grecka twierdzi, że wycofała się z projektu, ponieważ nigdy nie ratyfikowała uzgodnienia dodatkowego, zaś z art. 15 ust. 1 uzgodnienia wstępnego wynika, że nie podlega ona żadnemu zobowiązaniu finansowemu dotyczącemu projektu Abudża II (zob. pkt 55–62 powyżej).
- 84 W pierwszej kolejności w odniesieniu do tej kwestii Sąd zauważa, że Republika Grecka nie zaprzeczyła, że zachowywała się jak uczestnik w całości projektu Abudża II w okresie przekraczającym sześć lat, to znaczy od dnia 18 kwietnia 1994 r. do dnia 30 września 2000 r. W rzeczywistości bowiem Republika Grecka, która twierdzi w niniejszej sprawie, że wycofała się z projektu Abudża II, ponieważ nigdy nie ratyfikowała uzgodnienia dodatkowego, uczestniczyła w tym projekcie przez blisko dwa lata po podpisaniu tego uzgodnienia w grudniu 1998 r. (zob. pkt 28 powyżej). Nawet po otrzymaniu korespondencji Komisji dotyczącej zredukowanego

projektu Abudża II (zob. pkt 34 i 35 powyżej) Republika Grecka nie wycofała się w sposób formalny z projektu, przestając jedynie na wskazaniu w piśmie z dnia 2 października 2000 r., że nie jest w stanie udzielić ostatecznej odpowiedzi dotyczącej jej uczestnictwa w projekcie Abudża II (zob. pkt 35 powyżej). Niezmiennie w okresie pomiędzy miesiącem kwietniem 1994 r. a miesiącem wrześniem 2000 r. Republika Grecka poprzez swoje zachowanie pozwoliła przyjmować pozostałym partnerom, że podtrzymuje swoje uczestnictwo w projekcie Abudża II. W związku z powyższym ocena zobowiązań Republiki Greckiej nie może zostać ograniczona do uzgodnień wstępnego i dodatkowego, lecz powinna jednocześnie uwzględniać oczekiwania, które powstały po stronie państw członkowskich w związku z jej zachowaniem się wobec partnerów.

- 85 Odnośnie do tej kwestii Sąd przypomina, że zasada dobrej wiary jest zasadą zwyczajowego prawa międzynarodowego, której istnienie zostało uznane przez Stały Trybunał Sprawiedliwości Międzynarodowej utworzony w ramach Ligi Narodów (wyrok z dnia 25 maja 1926 r. w sprawie interesów niemieckich na polskim Górnym Śląsku, CPJI, seria A, nr 7, str. 30 i 39), a następnie przez Międzynarodowy Trybunał Sprawiedliwości, a co za tym idzie, znajdzie ona zastosowanie w niniejszej sprawie do Wspólnoty, a także do pozostałych partnerów.
- 86 Zasada ta została ujęta w ramy prawne przez art. 18 konwencji wiedeńskiej o prawie traktatów, zawartej w dniu 23 maja 1969 r., która stanowi:

„Państwo jest obowiązane powstrzymać się od działań, które udaremniłyby przedmiot i cel traktatu, gdy:

- a) podpisało traktat lub dokonało wymiany dokumentów stanowiących traktat z zastrzeżeniem ratyfikacji, przyjęcia lub zatwierdzenia, dopóki nie ujawni, że nie zamierza stać się stroną tego traktatu, lub

b) wyraziło zgodę na związanie się traktatem w ciągu okresu poprzedzającego wejście traktatu w życie, jeśli takie wejście w życie zbytnio się nie odwleka”.

87 Należy zauważyć również, że zasada dobrej wiary jest w międzynarodowym prawie publicznym konsekwencją zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, która zgodnie z orzecznictwem stanowi część wspólnotowego porządku prawnego (wyrok Sądu z dnia 22 stycznia 1997 r. w sprawie T-115/94 Opel Austria przeciwko Radzie, Rec. str. II-39, pkt 93).

88 Wiadomo, że w dniu 18 kwietnia 1994 r. Republika Grecka podpisała uzgodnienie wstępne, które również ratyfikowała. W związku z tym, zgodnie z preambułą do tego uzgodnienia, była ona jednym z partnerów projektu Abudża II, którzy zdecydowali o wybudowaniu wspólnego kompleksu ambasad „w duchu wspólnego interesu”. Ów przymiot partnera łączy się z określonymi zobowiązaniami związanymi ze współpracą i solidarnością pomiędzy partnerami.

89 Uzgodnienie wstępne dotyczy wstępnych faz projektu Abudża II. Pomimo że uzgodnienie to, a zwłaszcza art. 11–15, może być krytykowane z powodu braku jasności, to jednak wiadomo, że wynika z niego, iż Komisja zobowiązuje się ponieść koszt prac przygotowawczych w wysokości 140 000 EUR oraz że ten koszt powinien zostać zwrócony przez wszystkich partnerów w zależności od ich uczestnictwa w projekcie w przypadku jego zrealizowania (zob. w szczególności art. 12 uzgodnienia wstępnego, przytoczonego w pkt 12 powyżej). Strony podczas rozprawy potwierdziły również, że z art. 11–15 uzgodnienia wstępnego wynika, że po pierwszej fazie, scharakteryzowanej jako podstawowe planowanie projektu, partnerzy zainteresowani kontynuacją powinni podpisać uzgodnienie dodatkowe dotyczące szczegółowego planowania budynku i szczegółowego finansowania projektu.

- 90 W następstwie podpisania uzgodnienia wstępnego Komisja za zgodą partnerów podpisała kontrakt z konsultantami (zob. pkt 16 powyżej). Pomimo że z akt sprawy wynika, że koszty wzrosły w porównaniu ze wstępnymi prognozami, to jednak poniesione wydatki nie zostały zakwestionowane podczas zebrań komitetów odpowiedzialnych za projekt (zob. pkt 18–23 powyżej) przez uczestniczących partnerów, do których należała Republika Grecka.
- 91 Należy zauważyć, że z podpisanego i ratyfikowanego przez Republikę Grecką uzgodnienia wstępnego wynika, że udział państw członkowskich w projekcie został określony na podstawie powierzchni wnioskowanych przez delegacje i obejmował część kosztów obszarów wspólnych i ogólnodostępnych (zob. pkt 13 powyżej). Republika Grecka nie zaprzecza, iż wnioskowała o powierzchnię 591 m² na swoją ambasadę, i w ten sposób jej udział w projekcie, względem udziału czternastu partnerów, został ustalony wstępnie na 5,06%.
- 92 Po wstępnej fazie planowania projektu, sprzecznie z tym, co zostało przewidziane w uzgodnieniu wstępnym (zob. pkt 11 powyżej), partnerzy zdecydowali się kontynuować projekt i ponosić koszty związane z projektowaniem szczegółowym budynku jeszcze przed ustanowieniem uzgodnienia wstępnego. W szczególności grupa ds. administracyjnych WPZiB podczas spotkania w dniu 24 lutego 1997 r., w którym brali udział przedstawiciele Republiki Greckiej, upoważniła Komisję do zawarcia porozumień z architektami koniecznych do przygotowania szczegółowych planów bez czekania na uzgodnienie dodatkowe (zob. pkt 23 powyżej). Postanowiono, że „tak jak we wcześniejszych przypadkach, w ten sposób zapłacone przez Komisję zaliczki zostaną zwrócone następnie przez pozostałych uczestników, zgodnie z procedurą przewidzianą w tym celu w uzgodnieniu wstępnym”.
- 93 Chodzi tu o ważny element. Podejmując decyzję o przygotowaniu szczegółowych planów bez czekania na przyjęcie uzgodnienia dodatkowego, partnerzy wyszli poza fazy wstępne, zawierając w ten sposób dorozumiane porozumienie o realizacji projektu. W odniesieniu do kosztów spowodowanych przez tę decyzję, partnerzy

w sposób oczywisty nie mogli powoływać się na procedury przewidziane w uzgodnieniu dodatkowym, które nie zostało jeszcze zatwierdzone (zob. pkt 13 powyżej). W związku z tym, odnosząc się do późniejszego zwrotu zaliczek przewidzianego w uzgodnieniu wstępnym, partnerzy w rzeczywistości odnieśli się do jego art. 12, zgodnie z którym, jeżeli projekt zostanie zrealizowany, partnerzy dokonają zwrotu kosztów prac przygotowawczych zaliczkowo poniesionych przez Komisję (zob. pkt 12 powyżej). Tymczasem ponieważ partnerzy zadecydowali podczas posiedzenia w dniu 24 lutego 1997 r. o przystąpieniu do realizacji projektu, nie mieli oni już możliwości wycofania się z projektu bez zwrotu ich części kosztów wstępnych i kosztów późniejszych.

94 Choć niektóre państwa członkowskie wycofały się następnie z projektu (zob. pkt 24 i 26 powyżej), to zachowanie Republiki Greckiej nie wywoływało wątpliwości co do jej uczestnictwa. Ponadto nie podniosła ona żadnego sprzeciwu odnośnie do kosztów dotyczących kontraktu głównego w wysokości 1 895 696,00 EUR zawartego z konsultantami w dniu 12 listopada 1997 r. (zob. pkt 26 powyżej).

95 W dniu 9 grudnia 1998 r. Republika Grecka i pozostali partnerzy, którzy nie wycofali się z projektu, podpisali uzgodnienie dodatkowe (zob. pkt 29 powyżej). Ponadto w kolejnych miesiącach Republika Grecka zachowywała się tak, jak partner uczestniczący w całości projektu. Dopiero latem 2000 r. po raz pierwszy okazała swoje niezdecydowanie odnośnie do kontynuacji swojego uczestnictwa, co doprowadziło Komisję do przyjęcia, iż Republika Grecka wycofała się z projektu (zob. pkt 36 powyżej).

96 Wiadomo, że Republika Grecka miała prawo do wycofania się z projektu. Niemniej jednak, w szczególności z uwagi na ewolucję zobowiązań po fazie wstępnej oraz pomimo braku ratyfikacji uzgodnienia wstępnego, Trybunał uważa, że Republika Grecka nie mogła się wycofać bez przyjęcia odpowiedzialności za wydatki związane z jej uczestnictwem w projekcie Abudża II.

- 97 Republika Grecka jako sygnatariusz uzgodnienia dodatkowego powinna była działać zgodnie z dobrą wiarą wobec pozostałych partnerów. Obowiązek ten zostaje wzmocniony przez okoliczność, że Republika Grecka podpisała i ratyfikowała uzgodnienie wstępne oraz że od dnia 18 kwietnia 1994 r. do dnia 30 września 2000 r. była „partnerem uczestniczącym” w projekcie. W tym zakresie należy podkreślić, po pierwsze, że Republika Grecka brała udział w posiedzeniach komitetów odpowiedzialnych za projekt i zatwierdziła wydatki Komisji. Po drugie, Republika Grecka wniosła o to, aby powierzchnia jej ambasady w kompleksie wynosiła 591 m² i wyraziła zgodę na to, aby w następstwie wycofania się niektórych państw członkowskich z projektu podnieść tę liczbę do 677 m² (zob. zaproszenie do składania ofert z dnia 28 kwietnia 1999 r.). W rzeczywistości bowiem w pełni brała ona udział w procedurze dotyczącej zaproszenia do składania ofert dotyczących projektu w 1999 r. i 2000 r., a jej przedstawiciel brał udział w ocenie spółek budowlanych (zob. pkt 31 i 33 powyżej).
- 98 Ponadto Republika Grecka nie wyraziła wątpliwości odnośnie do jej udziału w projekcie w okresie pomiędzy 18 kwietnia 1994 r. a 30 września 2000 r. Jeżeli uważała, że nie ponosi żadnej odpowiedzialności finansowej [za okres] przed ratyfikacją uzgodnienia dodatkowego, powinna była sprzeciwić się nakazom zapłaty z dnia 10 czerwca 1998 r. oraz z dnia 17 lutego 2000 r., które Komisja wysłała jej w związku z projektem Abudża II (zob. pkt 28, 32 i 34 powyżej). Ponadto Republika Grecka nigdy nie wyraziła woli wycofania się lub nieratyfikowania uzgodnienia dodatkowego pomimo wycofania się licznych państw członkowskich [z projektu], a w konsekwencji zmiany jej własnego udziału w projekcie. W tym zakresie należy zauważyć, że zgodnie z konwencją wiedeńską o prawie traktatów (zob. pkt 86 powyżej) strona chcąc wycofać się z umowy międzynarodowej, jest zobowiązana do poinformowania o tym pozostałych stron (art. 65 i 67).
- 99 Sąd uważa, że z powyższego wynika, że Republika Grecka zachowywała się tak, jak pełny uczestnik projektu. Swoim zachowaniem pozwoliła pozostałym stronom, że akceptuje i zatwierdza zobowiązania przyjęte przez Komisję w imieniu partnerów. W ten sposób spowodowała ona powstanie po stronie partnerów oczekiwania, iż przyjmie swoje zobowiązania finansowe wynikające z projektu. Należy ponadto stwierdzić, że jej uczestnictwo w projekcie, a zwłaszcza jej ambasada o powierzchni 677 m², miała bezpośredni wpływ na całkowity koszt projektu. Ponadto, z uwagi na zasadę dobrej wiary, Republika Grecka nie mogła

uchylić się od swoich zobowiązań finansowych, powołując się na okoliczność, iż nie ratyfikowała uzgodnienia dodatkowego.

- 100 Ponadto zobowiązania Republiki Greckiej wynikają również z postanowień uzgodnienia wspólnego. Zgodnie z tym, co przyznała Republika Grecka (zob. pkt 55 powyżej), z art. 15 ust. 1 uzgodnienia wstępnego wynika, że uczestniczący partner, który nie podpisze uzgodnienia dodatkowego, może uchylić się od zobowiązań finansowych związanych z projektem (zob. pkt 15 powyżej). Tymczasem wiadomo, że Republika Grecka podpisała uzgodnienie dodatkowe. W okolicznościach niniejszej sprawy art. 15 uzgodnienia wstępnego należy rozumieć w sposób całkowicie sprzeczny z wykładnią dokonaną przez Republikę Grecką.
- 101 Republika Grecka utrzymuje, że ratyfikacja uzgodnienia dodatkowego stanowi warunek konieczny dla jego wejścia w życie (zob. pkt 56 powyżej). Sąd zauważa w tym względzie, że zgodnie z art. 14 uzgodnienia dodatkowego będzie ono stosowane tymczasowo, począwszy od pierwszego dnia drugiego miesiąca następującego po jego podpisaniu. Po podpisaniu tego uzgodnienia przez partnerów w dniu 9 grudnia 1998 r. było ono stosowane tymczasowo, począwszy od dnia 1 lutego 1999 r. Uzgodnienie dodatkowe było zatem stosowane tymczasowo do Republiki Greckiej do października 2000 r. Nie powinna ona zapominać o owym tymczasowym stosowaniu, powołując się na okoliczność, że nie ratyfikowała tego memorandum.
- 102 Ponadto należy zauważyć, że pozostałe osiem państw członkowskich wycofując się z projektu, zapłaciło ich część wydatków, pomimo że nie ratyfikowało uzgodnienia dodatkowego.
- 103 Z powyższego wynika, że należy uznać, iż Republika Grecka jest odpowiedzialna za wszystkie wydatki związane z jej udziałem w projekcie Abudża II.

104 Republika Grecka przyznaje, że pozostali partnerzy mogliby w uzasadniony sposób oczekiwać, iż przejmie ona swoje ostateczne zobowiązania umowne, jeżeli okoliczności „nie zmieniłyby się w zasadniczy sposób” (zob. pkt 64 powyżej). Tymczasem, w przeciwieństwie do tego, co twierdzi Republika Grecka w odniesieniu do projektu budowy budynku, zwiększenie kosztu projektu nie może zostać uznane za „zasadniczą zmianę okoliczności”. Ponadto Republika Grecka zaakceptowała wzrost kosztu projektu, wiadomy od początku projektu Abudża II (zob. pkt 89 powyżej), i nie zgłosiła żadnego sprzeciwu wówczas, gdy jej udział w projekcie został zwiększony w następstwie wycofania się licznych państw członkowskich pomiędzy 1997 a 1999 r.

105 Z powyższego wynika, że należy oddalić pierwszą część jedyne zarzutu.

W przedmiocie drugiej części zarzutu, dotyczącej naruszenia rozporządzenia finansowego i rozporządzenia nr 2342/2002

Argumenty stron

106 Republika Grecka zwraca uwagę na to, że Komisja przystępując do windykacji poprzez potrącenie spornych kwot, naruszyła rozporządzenie finansowe i rozporządzenie nr 2342/2002.

107 Republika Grecka twierdzi, inaczej niż to wskazuje Komisja, że zarówno w odniesieniu do projektu Abudża I, jak i projektu Abudża II w sposób oczywisty niejasne są kwoty i uzasadnienie dochodzonych kwot. W trzech kolejnych pismach z dnia 29 maja i 11 października 2002 r. oraz 31 stycznia 2003 r., Komisja wezwała ją do zapłaty trzech całkowicie różnych kwot z tytułu rzeczonych projektów (odpowiednio kwot 1 276 484,50 EUR, 861 813,87 EUR oraz 516 374,96 EUR).

Zwłokę w zapłacie należnych kwot można wytłumaczyć zatem poprzez brak jasności określonych danych znajdujących się w nakazach zapłaty, jak również znaczną rozbieżnością pomiędzy odpowiednimi kwotami (zob. pkt 54 powyżej). W tym względzie Republika Grecka przypomina, że zadłużenie w wysokości 1 276 484,50 EUR zostało umorzone jako nienależne.

- 108 Republika Grecka dodaje, że Komisja naruszyła przepisy regulujące czynności windykacyjne poprzez potrącenie, przewidziane w art. 77–89 rozporządzenia nr 2342/2002. W szczególności nie zostały spełnione przesłanki zastosowania art. 83 rozporządzenia nr 2342/2002, zgodnie z którym, aby doszło do ważnego potrącenia, wierzytelność powinna być pewna i wyrażona w pieniądzu.
- 109 Ponadto rozporządzenie finansowe i rozporządzenie nr 2342/2002 zawiera przepisy zmierzające do ochrony interesów finansowych Wspólnot (art. 78 ust. 1 i art. 80 ust. 1 rozporządzenia nr 2342/2002) Tymczasem w niniejszej sprawie kwota potrącenia nie dotyczy wierzytelności Wspólnoty wobec Republiki Greckiej, lecz wierzytelności, które ewentualnie przysługiwać będą partnerom projektu Abudża II jedynie w ramach postanowień uzgodnienia wstępnego. Republika Grecka wnioskuje na tej podstawie, że Komisja nie mogła ważnie skorzystać z procedur przewidzianych przez rozporządzenie finansowe.
- 110 Komisja twierdzi, że skarżąca w sposób niesłuszny kwestionuje wspomniane wierzytelności, które są wierzytelnościami pewnymi, sprawdzonymi i wymagalnymi.

Ocena Sądu

- 111 W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że z zakresu zastosowania rozporządzenia finansowego, a zwłaszcza z jego art. 1, wynika, iż przewidziana w jego art. 73 ust. 1

procedura windykacji poprzez potrącenie (zob. pkt 3 powyżej) nie ma zastosowania do kwot wchodzących do budżetu wspólnotowego. Tymczasem nie kwestionowano, że Komisja była uprawniona na podstawie art. 268 WE — który przewiduje wpisanie do budżetu zarówno wydatków Wspólnoty, jak i określonych wydatków poniesionych przez instytucje w związku z postanowieniami traktatu o Unii Europejskiej dotyczącymi wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa — do obciążenia budżetu wspólnotowego wydatkami poniesionymi na projekty Abudża I i Abudża II.

- 112 Zdaniem Republiki Greckiej Komisja naruszyła rozporządzenie finansowe, a także rozporządzenie nr 2342/2002 z tego powodu, że sporne wierzytelności nie były wierzytelnościami „pewnymi i wyrażonymi w pieniądzu” w rozumieniu tych rozporządzeń. Republika Grecka podnosi w szczególności, że niejasna jest wysokość, a także uzasadnienie dochodzonych kwot (zob. pkt 106–108 powyżej).
- 113 W tym zakresie należy zauważyć, że rozporządzenie finansowe i rozporządzenie nr 2342/2002 zawierają szczegółowe zasady dotyczące prawa Komisji do dokonania windykacji w drodze potrącenia.
- 114 Artykuł 73 ust. 1 rozporządzenia finansowego przewiduje, że księgowy dokonuje windykacji poprzez potrącenie do wysokości wierzytelności przysługujących Wspólnocie należycie ustalonej przez właściwego intendenta względem dłużnika, który z kolei sam posiada wierzytelność względem Wspólnot — pewną, wyrażoną w pieniądzu i wymagalną (zob. pkt 3 powyżej).
- 115 Jeżeli chodzi o właściwą procedurę, to art. 71 rozporządzenia finansowego przewiduje, że właściwy intendent w pierwszej kolejności powinien ustalić wierzytelność, to znaczy zweryfikować istnienie zadłużenia danego dłużnika, ustalić lub zweryfikować stan faktyczny i kwotę zadłużenia oraz zweryfikować warunki wymagalności zadłużenia (zob. pkt 1 powyżej). Artykuł 79 rozporządzenia 2342/2002 wymaga, aby intendent upewnił się, że wierzytelność „jest pewna” oraz

że nie podlega żadnym warunkom. Powinien również upewnić się, że wierzytelność ma „charakter pieniężny” i jej kwota została dokładnie wyrażona w pieniądzu, oraz że jest ona wymagalna, to znaczy, że nie podlega terminowi. Ponadto art. 80 rozporządzenia nr 2342/2002 stanowi, że ustalenie wierzytelności następuje na podstawie dokumentów potwierdzających prawa Wspólnot.

- 116 Każda wierzytelność określona jako „pewna, wyrażona w pieniądzu i wymagalna” powinna zostać ustalona w zleceniu windykacji udzielonemu księgowemu przez właściwego intendenta (art. 71 ust. 2 rozporządzenia finansowego). Zlecenie windykacji jest czynnością, przez którą intendent zleca księgowemu windykację ustalonej wierzytelności (art. 78 ust. 2 rozporządzenia nr 2342/2002).
- 117 W niniejszej sprawie Republika Grecka nie wykazała, że intendent popełnił błąd, gdy stwierdził, że sporna wierzytelność była „pewna, wyrażona w pieniądzu i wymagalna”.
- 118 W tym zakresie należy podkreślić, że potrącenie na podstawie art. 73 ust. 1 nie jest wykluczone wówczas, gdy zadłużenie to jest kwestionowane lub gdy doszło do negocjacji pomiędzy Komisją a dłużnikiem dotyczących tego zadłużenia. W przeciwnym wypadku dłużnik mógłby w nieskończoność odraczać windykację zadłużenia.
- 119 W rzeczywistości bowiem w piśmie z dnia 29 grudnia 2003 r. Republika Grecka poleciła swojemu stałemu przedstawicielowi przy Unii Europejskiej, aby ten upewnił się, czy Komisja dokonała potrącenia przynajmniej w zakresie projektu Abudża II (zob. pkt 42 powyżej).

- 120 Pomimo swojego pisma z dnia 29 grudnia 2003 r. Republika Grecka podnosi w niniejszej sprawie, że wierzytelności nie były pewne i wyrażone w pieniądzu, ponieważ Komisja wezwała Republikę Grecką do zapłaty trzech całkowicie różnych kwot z tytułu spornych projektów (zob. pkt 107 powyżej). Pomimo iż w 2002 r. mogła istnieć wątpliwość w zakresie wierzytelności, Trybunał twierdzi, że w następstwie rozmów pomiędzy stronami oraz w wyniku nowej oceny akt Komisja doszła do pewnego wniosku odnośnie do należnych kwot w 2004 r., kiedy to przystąpiła do windykacji.
- 121 Należy zaznaczyć, że Republika Grecka przyznaje, że Komisja anulowała notę debetową na 1 276 484,50 EUR więcej niż rok przed przystąpieniem do windykacji przez potrącenie w marcu 2004 r. (zob. pkt 107 powyżej). Owa nota debetowa dotyczyła kosztów budowy związanych z projektem Abudża II i wiadomo w niniejszej sprawie, że Komisja nie zmierzała do windykacji tej kwoty zaskarżonym aktem. Z powyższego wynika, że sporna nota debetowa nie ma znaczenia w niniejszej sprawie.
- 122 Jeżeli chodzi o pismo z dnia 11 października 2002 r., w którym Komisja zażądała zapłaty 861 813,87 EUR i 11 000 USD w związku z projektem Abudża I i Abudża II, to Komisja zmniejszyła tę kwotę jeszcze przed decyzją o windykacji. W rzeczywistości bowiem w piśmie z dnia 31 stycznia 2003 r. Komisja zażądała zapłaty kwoty 516 374,96 EUR i 12 684,89 USD.
- 123 W następstwie ostatniej noty debetowej z dnia 28 marca 2003 r. i naliczenia odsetek za zwłokę w zapłacie, Komisja w piśmie z dnia 16 lutego 2004 r. ustaliła należną kwotę na 565 656,80 EUR (zob. pkt 43 powyżej). Załączyła 11 not debetowych odpowiadających okresowi od 20 sierpnia 1997 r. do 28 marca 2003 r. i wskazała na zamiar dokonania windykacji przez potrącenie.

- 124 Ponadto z akt wynika, że przyjmując zaskarżony akt Komisja oparła się na dokumentach potwierdzających prawa Komisji zgodnie z art. 71 rozporządzenia finansowego i art. 80 rozporządzenia 2342/2002. Dokumenty te obejmowały uzgodnienie wstępne podpisane i ratyfikowane przez Republikę Grecką, uzgodnienie dodatkowe podpisane przez Republikę Grecką, sprawozdania z posiedzeń, w których trakcie Komisja uzyskała zgodę partnerów, w tym Republiki Greckiej, na kontynuację projektu Abudża II bez czekania na zakończenie uzgodnienia dodatkowego, dokumenty dotyczące uczestnictwa Republiki Greckiej w procedurze przetargowej dotyczącej projektu w 1999 r. i 2000 r., a także liczne dokumenty związane z wydatkami związanymi z projektem Abudża I i obciążające Republikę Grecką do dnia 13 lipca 2002 r.
- 125 Ponadto, ponieważ każda z 11 not debetowych skierowanych przez Komisję do Republiki Greckiej i załączonych do pisma z dnia 16 lutego 2004 r. ustalała termin płatności, podobnie jak został on przewidziany w art. 78 rozporządzenia 2342/2002, wiadomo, że Republika Grecka nie zapłaciła zadłużenia w wyznaczonych w ten sposób terminach.
- 126 Republika Grecka nie przedstawiła żadnego dowodu, który mógłby wykazać, iż Komisja nie przestrzegła procedury przewidzianej przez sporne rozporządzenia oraz że nie miała ona prawa przyjąć, że wierzytelność była „pewna, wyrażona w pieniądzu i wymagalna”. W szczególności Republika Grecka nie wykazała, że zadłużenie podlegało warunkom, ani też, że należna kwota nie została dokładnie określona (zob. pkt 115 powyżej).
- 127 W rzeczywistości odnośnie do projektu Abudża II Republika Grecka nie podniosła, iż wierzytelność nie była pewna i wyrażona w pieniądzu. Ograniczyła się do stwierdzenia, że nie ma żadnego zobowiązania finansowego dotyczącego tego projektu, który to argument został oddalony przez Sąd w ramach pierwszej części jedyne zarzutu.

- 128 Co się tyczy z kolei projektu Abudża I, to Republika Grecka twierdzi, że Komisja nie mogła przystąpić do windykacji z powodu toczących się negocjacji. Otóż, zgodnie z tym, na co wskazał Sąd w pkt 117 powyżej, toczące się negocjacje nie mogły przeszkodzić Komisji w przystąpieniu do windykacji. W szczególności z pisma Komisji z dnia 12 czerwca 2003 r. wynika, że począwszy od tej daty, wiedziała ona o sprzeciwie Republiki Greckiej dotyczącym projektu Abudża I. Sąd uważa, że Komisja miała prawo odrzucić sporny sprzeciw i stosując procedury przewidziane przez rozporządzenie finansowe i rozporządzenie 2342/2002, dokonać w marcu 2004 r. windykacji w drodze potrącenia.
- 129 Zdaniem Republiki Greckiej Komisja nie była uprawniona do dokonania windykacji w drodze potrącenia z tego powodu, że wspomniane rozporządzenia zmierzają do ochrony interesów finansowych Wspólnot. Tymczasem sporne wierzytelności rzekomo przysługiwać mają partnerom, a nie Wspólnocie (zob. pkt 109 powyżej).
- 130 Sąd twierdzi, że sporne wierzytelności są wierzytelnościami przysługującymi Wspólnocie. Jeżeli chodzi o projekt Abudża I, to wiadomo, że Komisja za zgodą państw członkowskich wynajmowała im sporny budynek i podnajmowała im biura. Komisja świadczyła również określone usługi na rzecz państw członkowskich. Państwa członkowskie, w tym Republika Grecka, korzystały z lokali z pełną świadomością tego, że Komisja w imieniu wszystkich lokatorów pozostaje zobowiązana wobec właściciela budynku. W rzeczywistości dla tych celów Komisja była ich pełnomocnikiem.
- 131 Również w odniesieniu do projektu Abudża II Komisja była pełnomocnikiem uczestniczących stron (zob. na przykład art. 11 i 12 uzgodnienia wstępnego, pkt 11 i 12 powyżej). Z akt wynika, że Komisja zaliczkowo zapłaciła sporne kwoty na rachunek państw członkowskich, jako zaliczkę na poczet jej własnego udziału w całości projektu. W związku z tym to Wspólnocie, a nie partnerom, należały się sporne kwoty.

- 132 Z powyższego wynika, że przeciwnie do tego, co twierdzi Republika Grecka, przesłanki windykacji w drodze potrącenia były spełnione w dacie zaskarżonej decyzji.
- 133 W związku z powyższym należy oddalić jako bezpodstawną drugą część jedynego zarzutu.

W przedmiocie wniosku Komisji o wycofanie z akt opinii służby prawnej Rady z dnia 26 czerwca 1998 r.

- 134 Odnosząc się do podniesionego przez Komisję zarzutu dotyczącego opinii służby prawnej Rady z dnia 26 czerwca 1998 r. (zob. pkt 48 powyżej), należy przypomnieć, że sprzeczne z interesem publicznym, który wymaga, aby instytucje mogły korzystać z opinii swoich służb prawnych wydawanych w sposób całkowicie niezależny, byłoby dopuszczenie, aby takie dokumenty mogły być przedstawione w postępowaniu przed Sądem przez inne osoby niż służby, które zleciły ich sporządzenie, bez upoważnienia ze strony zainteresowanej instytucji lub zarządzenia sądu (zob. w szczególności postanowienie Trybunału z dnia 23 października 2002 r. w sprawie C-445/00 Austria przeciwko Radzie, Rec. str. I-9151, pkt 12 oraz postanowienie Sądu z dnia 10 stycznia 2005 r. w sprawie T-357/03 Gollnisch i in. przeciwko Parlamentowi, Rec. str. II-1, pkt 34).
- 135 W niniejszej sprawie Republika Grecka nie podniosła, że Rada wydała upoważnienie do sporządzenia spornej opinii. W tych okolicznościach należy uwzględnić wniosek Komisji i wycofać przedmiotową opinię z akt.

- 136 Ze wszystkich powyższych rozważań wynika, że wniosek należy oddalić w całości.

W przedmiocie kosztów

¹³⁷ Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Republika Grecka przegrała sprawę, należy, zgodnie z żądaniem Komisji, obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów

SĄD (pierwsza izba)

orzeka, co następuje:

- 1) Wycofuje się z akt opinie prawną Rady z dnia 26 czerwca 1998 r. przedstawioną przez Republikę Grecką w załączniku 12 do skargi.**
- 2) Skarga zostaje oddalona.**
- 3) Republika Grecka zostaje obciążona kosztami postępowania.**

García-Valdecasas

Cooke

Labucka

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 17 stycznia 2007 r.

Sekretarz

Prezes

E. Coulon

J.D. Cooke